

שומר הגן מאת מרים אהרוני

מאז ומעולם שרר מתח מובנה בין עובדי גן הנוי לבין החברים והילדים. אף שכולם אהבו לראות גן מטופח ונאה, נטו החברים "לקצר דרכים" דרך הדשא, והילדים רצו כמובן לשחק כדורגל, תופסת, קדרים באים או מחנייים על הדשא – גם כאשר היה רטוב וניזוק מכל דריכה. הנוניק נאבק בכולם: הסביר, הפציר, התחנן, תקע שלטים ("אסור לדרוך על הדשא!"), כתב מניפסטים בלוח המודעות ובעלון – ולפעמים גם החריס כדור, או לפחות איים לעשות זאת.

שמחה ארצי היה הגנן בקבוצת השרון, בצד עבודתו העיקרית כנוטע. הד לנסיונותיו לשכנע את הילדים לא לשחק על הדשא נשמר בפנקסים שהחזיק תמיד בכיסיו. בצד רישומים על מועדי זיבול והשקיה, גיזומים ונטיעות וכל כיוצא באלה, נשמרו בפנקסים גם הסכמים חשובים עם הילדים, חתומים בידי הנוגעים בדבר.

בפנקס משנת תש"ח, מתחת לרישום על השאלת שני קילשוניים לזאב קטיין (לא עלה בידי לגלות מי זה), רשם שמחה הסכם עם שלושה ילדים כבני שמונה:

קטיין
2/1948
ש. ז. ג. הלמן
ליל קטיין
אני מתחייב בזה שיתור לא ישחקו בכדור שלי על הדשא.
יום ד', ה' ניסן תש"ח [14.4.1948]
עדים: יורם ראובני
אמנון גולדפריד [גלעד]
יחזקאל עזרוני

אני מתחייב בזה שיתור לא ישחקו בכדור שלי על הדשא.

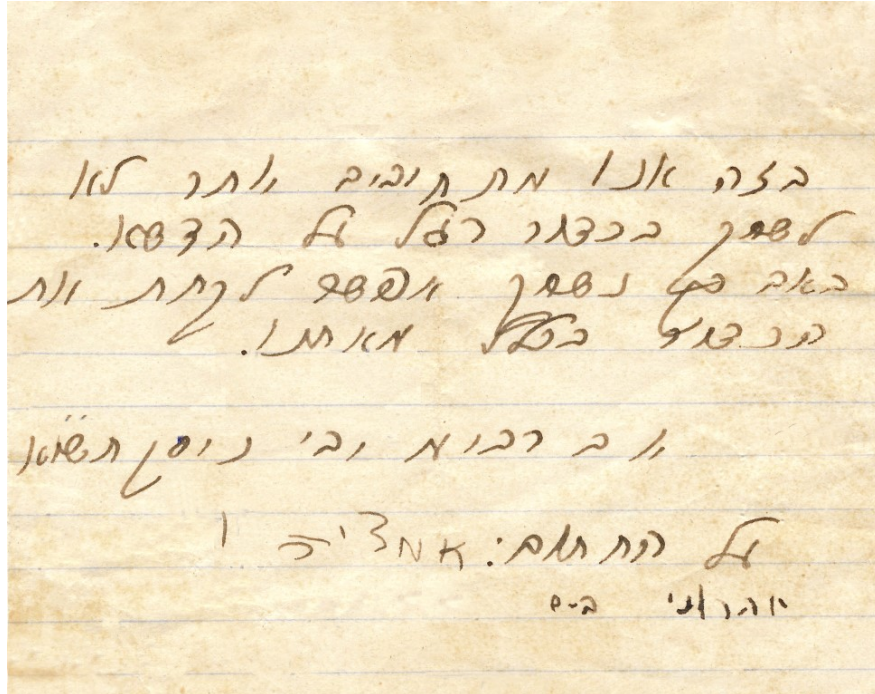
יום ד', ה' ניסן תש"ח [14.4.1948]

עדים: יורם ראובני

אמנון גולדפריד [גלעד]

יחזקאל עזרוני

ובפנקס של תשי"א – הסכם עם שני פרחים נוספים, הפעם בתנאים מחמירים יותר :

בזה אנו מתחייבים יותר לא לשחק בכדור רגל על הדשא.
באם כן נשחק, אפשר לקחת את הכדור בכלל מאיתנו.
יום רביעי, יב' ניסן תשי"א [18.4.1951]
על החתום:
אמציה ו. [וילקומירסקי, לימים מירום]
אהרוני ב-ש [בן-שחר]

האם זה עבד? הילדים עמדו בהתחייבותם? את זה כנראה נצטרך לנחש...
בהכירנו את הילדים – ביניהם גם יחזקאל, שלימים ינהל את אותן מלחמות מול חברים עצלנים
וילדים שובבים – די ברור שההסכמים החזיקו מעמד לכל היותר שבוע. בקושי.

מרים אהרוני
אייר תשע"ג, מאי 2013

תגובת אמנון גלעד :
שמחה החרים את הכדורגל שלי, הראשון והאחרון שהיה לי.
הוא אמר לי שהחרמה היא "עד הודעה חדשה", אך זמנה של ההודעה החדשה לא הגיע עד היום.
הכדור שלי לא חזר, ואני הפסדתי קריירה של כדורגלן. לפי ההתחלה, אני מאמין שזאת היתה
יכולה להיות קריירה מזהירה.